

pevnost

edice

Dáša
Hábová

Boj
o Domhan

časť druhá

Dáša Hábová
BOJ O DOMHAN
(časť druhá)

Dáša Hábová

BOJ O DOMHAN

(část druhá)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Dagmar Hábová, 2009

Cover © Lubomír Kupčák & Lukáš Tuma, 2009

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2009

ISBN 978-80-7425-027-9

II. DOMHANSKÉ LETOPISY

Za vlády Jolů...

1. První naděje

(rok 32 podle Nového kalendáře)

Mrtví byli dávno pohřbeni. Krev z bitevních polí smyl déšť. Ale lidé nezapomněli, nemohli zapomenout na válku, která změnila jejich životy. Stále ještě žili pamětníci, kteří se zúčastnili bitvy na Verdemontské planině, během níž Jolové drtivě porazili vojsko Dračích lidí. Tito muži od té doby jen přežívali, tělo i mysl měli zmučené, svět pro ně přestal být domovem, místem, v němž by mohli žít.

V Domhanu byl nastolen nový řád. Doba kouzel skončila. Draci, kteří přežili válku, byli vybějeni při krvavých honech. Nedávno zesnulý král Gorak vydal zákony, podle kterých se trestalo užívání magie, přechovávání a skrývání draků a jakékoli vystupování proti novému královskému rodu. Co však obyvatelstvo děsilo nejvíce, byl letošní rok. Starý, dnes již nepoužívaný kalendář jej označoval jako rok Ohně. Podle Proroctví posledního mága by dívka zrozená se znakem tohoto roku, s Dračím znamením na zádech, měla vrátit

Domhan do rukou právoplatných vládců. Proto Gorak před svou smrtí rozhodl, že všechny holčičky narozené v roce Ohně budou bez výjimky usmrceny. Domhan nyní patřil Jolům.

Matky se modlily, aby porodily syna, žádná žena nechtěla přihlížet, jak vojáci zabíjejí její dítě. Královi muži křížovali celou zemi a jako bystří ostříži hlídali města, vesnice i samoty. Neuniklo jim žádné novorozeně, jako by byli všude, jako stíny se plížili ulicemi, nahlíželi okny do ložnic a vyčkávali, až se do ticha rozezní dětský pláč.

Rok ještě nebyl ani v polovině, slunce teprve nabývalo na své letní síle, a stovky nevinných děvčátek opustily tento svět, aniž by stihly zahlédnout jeho krásy. Stejně tak musely desítky mužů žít s neodpustitelným proviněním...

* * *

Mera se s těžkým výdechem posadila na dřevěnou lavičku před domem a opřela se o chladnou stěnu domku. Dlaněmi si hladila vystouplé břicho a se spokojeným úsměvem na rtech pozorovala svého manžela Toma, jak u špalku štípe dříví. Vypracované svaly na širokých zádech a pažích se s každým pohybem napínaly a slunce se odráželo na kapičkách potu. Mera přivírala oči, přesto se na milovaného muže nemohla vynadívat.

Po obědě Tom uložil manželku do sítě natažené mezi dvěma kmeny stromů, posadil se na stoličku vedle ní a jemně ji houpal. Mera zavřela oči spokojeností.

Klidné a mírné odpoledne se proměnilo v podvečer. Mera seděla na lavici a při svíčce vyšívala peřinku pro dítě, když

vtom z venku zaslechla blížící se údery koňských kopyt. Skupinka jezdců přijížděla po cestě od náměstí, zabočila k domku a zastavila. O chvíli později se ozvalo klepání na dveře.

Tom byl zavřený v malé truhlářské dílně za domem, nemohl příchozí slyšet. Mera tedy odložila plátno, jehlu s vyšívací přízí zapíchla do látky, a vstala. Dlaněmi si podepřela záda v kříži, v takto pokročilém stádiu těhotenství pro ni byl každý pohyb nesmírně namáhavý a vyčerpávající. Pohybovala se jen velmi pomalu, dojít ke studni pro vodu pro ni představovalo vysilující úkol. Tom jí vždy ochotně pomáhal, pokud byl zrovna doma.

Než došla ke dveřím, bouchání se ještě několikrát zopakovalo. Na prahu stáli dva muži v tmavě zelených uniformách královského vojska. První z nich, stojící vlevo, byl vysoký přibližně jako Tom, měl delší vlasy pískové barvy stažené do ohonu, veselé světlé oči a lišácký úsměv zdobil pěknou oválnou tvář. Muž stojící vpravo byl kolohnát tak vysoký, že by neprošel dveřmi, tělo měl robustní, takže k němu uniforma přiléhala jako druhá kůže, dřevěné knoflíky v dírkách byly napnuté a při prudším pohybu by mohly odskočit. Hranatá tvář vzbuzovala na první pohled hrůzu, drobná očka se ztrácela pod nakrčeným hustým obočím a silná dolní čelist se modrala několikadenním strništěm vousů. Ostatní muži ze skupiny zřejmě zůstali u koní, Mera ale přes obra neviděla na předzahrádku.

„Nerušíme?“ zeptal se blondák místo pozdravu.

Mera se zasmála. „Horre, Gawe!“ vítala dvojici potěšeně, „co vás sem přivádí?“ a to už ustupovala do světnice, aby mohli vstoupit za ní. Zatímco blondák tak učinil, jeho spo-

lečník jen omluvně mrkl na velikost vstupních dveří a zůstal venku. Uvnitř Mera pobídla návštěvníka, aby se posadil. Jak rychle jen mohla, odsunula vyšívání stranou, z komody vytáhla sklenku a láhev s domácí kořalkou. Do ošatky naskládala čerstvě napečené placky a přidala k nim misku s jahodovou marmeládou.

„To nemusíš, Mero,“ bránil se Gawar, ale nakonec stejně neodolal a do jedné placky se zakousl. Ještě s plnou pusou uznale pokýval hlavou. „Výborné,“ pochvaloval si, „ostatně jako vždy.“ Otřel si ústa hřbetem ruky a zhluboka jídlo zapil. „Je Tom doma?“ zeptal se.

Mera seděla a sledovala, jak si muž pochutnává. Na jeho otázku přikývla. „Je v dílně,“ dodala na vysvětlenou. „Ještě ho nepřestalo bavit připravovat pro dítě hračky.“ Podvědomě si pohladila břicho. „Malý Tommo bude mít tolik hraček, že nebude vědět, co si s nimi počít!“

Voják jí věnoval pochybovačný pohled. „Mero, nerad bych, abys to špatně pochopila, ale...“

„Bude to kluk,“ skočila mu žena do řeči. „Bude to kluk, Gaware.“ Jako by ujišťovala víc sebe než jeho. Netrpělivě poposedla, atmosféra v místnosti zhoustla a bylo jasné, že ji nelze vrátit zpět. „Zavolám ti Toma,“ nabídla Mera, vstala a vydala se ke dveřím do druhé části domu.

Gawar se za ní díval a v duchu přesvědčoval sám sebe, že se nic nestalo a taky nestane. Jeho nejlepší přátelé budou mít zdravého chlapečka.

Tom, oblečený ve vojenské uniformě, políbil Meru na čelo. „Vrátím se, jakmile to bude možné, ano, láska? A prozatím ti tady nechám Boanu, aby na tebe dohlédla.“ Očima

zabloudil ke staré ženě sedící za stolem. Boana byla porodní bába, která bydlela na druhé straně ulice, a která ochotně přislíbila svou pomoc. Tom pohladil Meru po tváři. „Ničeho se nemusíš bát, ano?“

„Opravdu místo tebe nemůže jet někdo jiný?“ vzlykala Mera.

„Sama víš, jaká je situace,“ řekl neurčitě Tom, ale oba věděli moc dobře, co se za těmi slovy skrývá. Současná situace. Rok Ohně. Všichni vojáci museli objíždět zemi a plnit královský zákon. Mera nechtěla ani pomyslet na to, že její milovaný manžel zabíjí nevinné děti, malé holčičky, které se ničím neprovinily. Snažila se předstírat, že její Tom a Tom-voják jsou dvě rozdílné osoby, protože jinak by se musela zbláznit. Jak by mohla žít s vrahem?

Tom položil dlaň na manželčino břicho, nakonec poklekl a vtiskl jí na něj polibek. „Dobře mi ji hlídej,“ pošeptal dítěti, „Tommo. Protože je to ta nejdůležitější osoba v mém životě, rozumíš, prcku?“ Přemohl slzy dojetí, rychle vstal a otočil se k odchodu. Skupina vojáků vedená jeho přítelem Gawarem na něj čekala před domem.

Mera manžela vyprovodila až k brance. Zavřela za ním a dál už jen mávala, dokud jí jezdci nezmizeli z očí. Potom se zkroušeně vrátila do domku, kde už jí Boana připravila teplý heřmánkový čaj.

* * *

O několik týdnů později se do noci rozezněly dva naléhavé dětské hlasy, vzdálené od sebe mnoho dní cesty. Byly si tak podobné, že by si je mohl někdo splést. A přesto, přesto měly být jejich osudy jako noc a den. Jako oheň a voda.

V Kebrunu, v malém pokojíku za kuchyní dětský pláč brzy utichl, stejně náhle, jako se spustil.

V Heru, v domku se zahrádkou a se svíčkou v okně, nebyl nikdo, kdo by nový život umlčel.

Tomu prvnímu nebylo umožněno poznat svět, ten druhý naopak neměl poznat domov...

* * *

„Paní, měla byste odpočívat,“ promluvila na ni Boana s hlubokým strachem. Na dítě v kolébce se neodvažovala pohlédnout.

Novorozeně spalo.

Mera v rychlosti, jak jí jen vyčerpání a bolesti dovolovaly, pobíhala po ložnici a do koženého cestovního vaku balila nejnnutnější věci. Celá se přitom třásla, pleť měla bledou a téměř průsvitnou, ruce se jí chvěly a vak se jí podařilo zavázat až napotřetí.

Sklonila se nad vyřezávanou kolébkou, kterou Tom dokončil těsně před svým náhlým odchodem. Oči ji pálily od pláče, ale už neměla žádné slzy, které by mohla ronit. Probrečela poslední dva dny. A tím ztratila spoustu času, což moc dobře věděla. Čím dřív odejde, tím líp. Pro ni... i pro její dceru.

„Tammi...“ Vzala dítě do náruče, opatrně, aby je neprobudila. „Holčičko moje...“ zalykala se a hrdlo se jí svíralo bezmocí.

„Paní, tohle nemůžete,“ snažila se jí Boana stále ještě její úmysl vymlouvat, ale Mera byla rozhodnuta. Od prvního okamžiku, kdy malou Tammi přitiskla na svá prsa, věděla, že svou dceru nenechá zemřít. Nedovolí nikomu, aby jí ji vzal. Nedovolila by to ani Tomovi, kdyby... Mera stiskla

víčka a celá se otrásla. Dokázal by Tom z povinnosti zabít jejich dítě?

Možná odpověď ji děsila.

Zabalila Tammi do teplé deky, přes rameno si přehodila připravený cestovní vak a s omluvným pohledem se otočila na starou Boanu. „Musím už jít. Až se vrátí manžel...“ zaražila se. Co by měla Tomovi vzkázat? Že ho miluje, ale svou dceru miluje víc? „Vlastně je jedno, co mu řekneš. Pochopí, co se stalo.“ Vtiskla dítěti polibek na vrásčité čelíčko. „Pochopí, že nemá syna.“

„Tohle nemusíte, paní.“

„Nemohla bych žít, kdybych to aspoň nezkusila, Boano.“ Naposledy se na ženu pousmála a vyšla zadními dveřmi do zahrady a odtud do lesa směrem k jezeru. Když půjde bez přestávky, za soumraku se dostane do Mirelu. Tam najde nocleh a ráno bude pokračovat na západ, daleko za Berak, do nezmapovaných lesů, kde se člověk snadno ztratí. Při troše štěstí ji nikdy nikdo nenajde.

* * *

Gawar nejprve zaklepal na podpěrnou tyč stanu a teprve potom odhrnul vchodovou plachtu. Nahlédl dovnitř a uviděl Toma, jak u jednoduchého skládacího stolku píše dopis. Gawar nemusel ani hádat, jeho přítel psal opět své manželce Meře.

Odkašlal si, aby na sebe upoutal pozornost a aby to nevypadalo, že přišel slídit.

Tom dokončil větu a odložil pero. „Děje se něco?“ zeptal se, když pergamen zaléval voskem a opatřoval pečetí s královským znakem. „Myslel jsem, že...“

„Můžeš být klidný,“ přerušil ho Gawar, „řezníkova žena dnes neporodí.“

Tomovi se viditelně ulevilo. Případná poprava se odkládá, dnes nebudou žádní mrtví. A přesto, přesto se mu nebude usínat o nic lehčeji než včera nebo všechny předešlé dny, protože za poslední dva týdny musel přihlížet nebo se nepřímo podílet na čtyřech vraždách nevinných novorozeňat. Pokaždé odvracel hlavu a nejraději by si zakryl uši, aby nemusel poslouchat dětský pláč a nářek bezmocných matek.

Poposedl a otočil se ke dveřím, aby návštěvě viděl do tváře a neseděl k ní zády. „V tom případě – co potřebuješ?“

„Já...“ Gawar nečekaně znervózněl. „Tome, to, co ti musím říct...“ slova mu vázla v krku. Ale musel to být on, kdo tu zprávu Tomovi předá, protože nikdo jiný to nevěděl. Nikdo jiný to momentálně vědět nesměl.

„Mera!“ Tom vyskočil z trojnožky. „Je něco s mou ženou? Nebo s dítětem?“

„Už porodila,“ kousl se voják do rtu. Rovné čelo brázdily hluboké vrásky způsobené obavami a starostmi o přítele. „Před chvílí přijel posel se zprávou od porodní báby. Boanin list byl určen do tvých rukou, ale mou povinností jako velitele bylo... vždyť víš.“

Tom přikývl. „Otevřel jsi jej. To je v pořádku, tak to má být.“ Oči mu svítily očekáváním. „Jsem otcem? Je Mera v pořádku? Kdy za ní budu moct odjet?“

„Pojedeme...“ Gawar si odkašlal, „pojedu s tebou. Hned ráno.“

„Výborně!“ Tom se ohlédl ke stolku, na němž ležel dopis. Vzal jej a bez váhání roztrhl na dvě půle. „Všechno podstatné jí řeknu sám.“

Gawar přítele sledoval. „Něco bys měl vědět, Tome... než tam dorazíme.“

„Co?“

Mladý velitel k němu pomalu došel a položil mu dlaň na rameno. „Tome,“ pronesl opatrně, „Mera porodila holčičku. Dva dny poté zmizela z města i s dítětem.“

Tom nejprve nerozuměl, slova mu procházela myslí, ale nenacházela jediný pevný bod, o který by se zachytila a mohla být pochopena. Jen jeho tělo podvědomě ochablo, podlomila se mu kolena a on bezvládně klesl na trojnožku. Po celém těle mu naskočila husí kůže, otvíral ústa, z nichž však nevyšla hláska. Oněměl ve chvíli, kdy mu došel význam toho, co se právě dozvěděl.

Holčička.

Dívka s Dračím znamením.

Podruhé ve svém životě brečel. Poprvé to bylo před devíti měsíci, když mu Mera oznámila své těhotenství. Tehdy to byly slzy neskonalého, nepopsatelného štěstí. Dnes to bylo zoufalství tak hluboké, že na jeho dno nebylo možné dohlédnout. Zatemnilo se mu před očima a Gawarovu ruku, chlácholivě položenou na rameni, téměř necítil.

„Tome...“ oslovil jej přítel.

„Nech mě být.“ Ta slova zněla prázdně, a byla to stejná prázdnota, která se zračila v jeho nepřítomném pohledu. Myslel na všechno a zároveň se neodvažoval myslet na nic. Na svou ženu. Na své dítě.

Holčička...

„Tome, myslím, že bys teď neměl...“

Tom smetl Gawarovu ruku ze svého ramene. „Řekl jsem, ať jdeš k čertu! Chci být sám!“ vykřikl a odvrátil se, aby nebyly vidět slzy.

Jako velitel by Gawar musel takovéhle chování podřízeného potrestat. Ale tento zoufalý a nešťastný muž byl zároveň jedním z jeho nejlepších přátel, stačilo málo a jejich pozice by byly naopak; kdyby se Tom tehdy neoženil s Merou, byl by dnes velitelem on. Proto Gawar jen mlčky přikývl a opustil stan. Navzdory tázavým pohledům ostatních mužů držel celou noc hlídku u ohniště, kdyby náhodou Toma napadla nějaká hloupost.

Ráno za rozbřesku vyrazili po cestě vedoucí zpět k Heru, Tom se odmítl někde zastavit, takže strávili celý den v sedlech jen o chlebu se sušeným masem a vínem ředěným vodou. Ani jednomu toto očividné nepohodlí nepřišlo na mysl: Gawar byl zvyklý a Toma poháněla touha být doma a dozvědět se, kam zmizela jeho manželka.

Kousek před městskými branami zpomalili a Gawar nakonec zastavil úplně. „Měli bychom si o něčem promluvit,“ vyzval přítele.

„Nechci se zdržovat hloupostmi, promluvit si můžeme i později.“

„Vím, že to nechceš slyšet, ale pravdou je, že i na tvoji dceru se vztahuje zákon.“

Tom ztuhnul. Kůň z něj znervózněl a několikrát nesouhlasně odfrknul a potřásl hlavou. Jezdec přitáhl popruhy. Blýskl po Gawarovi očima. „To ne,“ odsekl rázně, aby nemohlo být pochyb. „Snad sis nemyslel, že to tobě nebo komukoli jinému dovolím! Nikdy své dítě nedám, rozumíš? Nikdy!“

„Já vím,“ přikývl po chvíli přemýšlení Gawar. „A ačkoli nás to oba bude stát krk, jsem na tvou straně. Vždycky jsem byl, Tome, a ty to zatraceně dobře víš.“ Nechal svého

koně dojít na úroveň toho Tomova. „Najdeme tvou rodinu a vymyslíme, kam byste se mohli ukrýt. Nikdo se nic nedozví, zůstane to mezi náma.“

„To bys udělal?“

„Myslíš, že jako velitel nemůžu doufat v lepší budoucnost? Že nemůžu snít o světě, v němž se nezabíjejí děti? Můj otec padl v bitvě na Verdemontské planině – chceš vědět, na čí straně stál?“

Tom se postupně uklidňoval. „Hádám, že na straně Jolů to nebylo...“

„Přesně,“ přisvědčil Gawar. Pro následující slova ztišil hlas až na hranici slyšitelného šepotu: „Sloužím králi, protože sám bych proti němu nic nezmohl. Ale když tvá dcera přežije a dospěje, naplní se Proroctví a Domhan se vrátí zpět, takový, jaký jej známe už jen z vyprávění...“

Po dvou dnech, kdy v Heru sbírali síly na další cestu a od staré Boany vyzvěděli vše, co jí Mera před svým odchodem prozradila, sedla dvojice opět na koně. Zamířili na západ, jak Gawar podvědomě vytušil už dávno, kolem jezera do Mirelu, což byla malá vesnička na opačném břehu.

Od majitele tamního hostince za drobný úplatek vyzvěděli, že žena Merina popisu, s malým dítětem, tam procházela před několika dny. Byla málomluvná a vystrašená, zaplatila pokoj na dvě noci, ale přespala tam jen jednou, potom se vypařila.

Další zastávkou byl Berak. Na místním trhu sice Meru nikdo nezahlédl, nebo si aspoň nevzpomínal, ale zato Gawar vyslechl rozhovor dvou prodejců, který by v momentální situaci nejraději přeslechl. Zprávy to byly sice z druhé ruky a jejich zdroj byl víc než podezřelý, ale Gawar jej nemohl

ignorovat. Musel jednat, protože ať chtěl nebo ne, stále na sobě měl uniformu. A Tom taky.

„To přece neuděláš,“ zděsil se Tom, když mu Gawar sdělil svůj úmysl. „Copak už nebylo toho zabíjení dost? Jak se král dozví, že nezemřely všechny?“

„Dozví se to,“ odušil ledově velitel a pustil se přes celé náměstí k úzké uličce, která se mezi vysokými zděnými domky téměř ztrácela. „Král není hlupák, i když by bylo mnohem snazší, kdyby byl. Jenomže není. A ty nemáš ani ponětí, jaké má možnosti. Po celé zemi má své špehy, kteří hlídají každou chybičku, každé uklouznutí, aby si získali jeho přízeň a jeho peníze.“

Tom sice protestoval, přesto Gawara následoval. Ulička je zavedla až před malý domek se střechou z pálených tašek a s vývěsním štítem označujícím obchod se smíšeným zbožím. Vojenský velitel otevřel dveře a tím rozezvučel zvonek zavěšený v jejich horní části. Chvíli se nic nedělo, až se konečně odhrnul závěs za pultem a do krámu vstoupila žena, asi třicetiletá, drobná a celá zakulacená, s růžovými tvářemi a bílým čepcem přes neposedné kudrnaté vlasy.

„Hezký den přeju, vzácní hosté,“ pozdravila je zdvořile tenkým hlasem, z něhož sálala pohoda a přívětivost. „Čím-pak posloužím?“

Tom se chtěl okamžitě vytočit a zmizet na čerstvém vzduchu, ale Gawarův strohý a odměřený hlas ho přimrazil na místě. „Jsi Margot?“

„A-ano,“ zakoktala žena, milý úsměv z její tváře byl ten tam. Věděla... jen by ji nenapadlo, že ji najdou tak brzy. Ale věděla to... Proč jen souhlasila?

„Víš, proč jsme tady,“ pokračoval Gawar. „Přišli jsme pro dítě.“

„Ale vzácní pánové! Dítě? A tady?“ vyjekla v marné naději. „Žiju sama, už dlouho. Od manželovy smrti. Kde by se tady vzalo dítě?“

Gawar přistoupil k pultu. „Když nám je vydáš dobrovolně...“

A potom se za závěsem rozezněl pronikavý dětský pláč. Gawar se ohlédl na Toma.

* * *

Tom si prohlížel svou ruku, jako by nebyla jeho. Zavřel oči, ale okamžitě je zase otevřel. Nemohl se toho zbavit. Stále ve své dlani cítil ten tenký dětský krček a před očima měl to malé nebožátko, ještě nemohlo mít ani měsíc... K čemu ho to Gawar přinutil? Jak jen mohl? Tom už po několikáté během poslední hodiny seskočil z koně a v hlubokém předklonu dával do strouhy podél cesty.

Zabil.

Poprvé ve svém životě.

Tak dlouho se mu dařilo unikat této kruté a nesmyslné povinnosti – až dnes. Dnes to musela být jeho ruka, která se ovinula kolem krčku a... stiskla.

Jak se teď bude moct podívat na Meru, až ji najde? Jak bude moct do těch samých rukou vzít svou malou dcerušku? Do rukou, které zabily... Znova se předklonil a vyprázdnil poslední zbytky z žaludku. Nikdy, nikdy Gawarovi neodpustí, že jej to nechal udělat. Že tu příšernost hodil na něj. Proč?

Gawar se po svém příteli v obavách ohlédl. Bylo mu ho líto. Ale muselo to tak být. Jednoho dne zkrátka i Tom musel poznat, jaké to je být vojákem, se všemi povinnostmi.

* * *

Po marném pátrání se vrátili na Gawarovo naléhání do Heru. Král přece nemůže dlouho postrádat velitele a jednoho z vojáků. Rozloučili se před bránou do hradu a Tom zamířil domů. Byl pevně rozhodnutý nějak si zařídit, aby mohl po manželce za pár dní znova pátrat. I kdyby měl od vojska odejít.

Ale takové úvahy nebyly nutné. Když přijel domů, Mera seděla v kuchyni a zašívala roztrhané haleny. Byla pohublá a psychické i fyzické vyčerpání posledních týdnů se jí vrylo do tváře v podobě hlubokých vrásek. Na spáncích jí mezi vlasy prosvítaly stříbrné pramínky. Přesto, když Tom vstoupil do dveří, se na něj otočila s úsměvem.

„Miláčku!“ Vrhł se jí k nohám, hlavu složil do jejího klína a samou radostí by ji snad i umačkal. „Lásko, tolik jsem se o tebe bál! O tebe i o...“ tázavě k ní vzhlédl. „O naši dceru.“

Ženě se oči okamžitě zalily slzami. „Víš to...“

Přikývl, vzal její tváře do dlaní a vtiskl jí polibek. „Vím, že máme dceru. A už hrozně dlouho ti chci říct, že... Utečeme, Mero,“ vyhrkl. „Všichni tři utečeme někam na západ. Gawar nám pomůže.“ Konečně se začal uklidňovat z počátečního nadšení, že má manželku opět u sebe. „Kde je?“ rozhlédl se po místnosti. „Spí?“

„Nemusíš se bát,“ pošeptala Mera dojatě. „Malá Tammi je v bezpečí, nechala jsem ji v Beraku u jedné obchodnice. Má krátek v takové zapadlé uličce a žije sama. Tam dítě hledat nebudou...“ Pohládila Toma po tváři. „Cestou na západ ji tam vyzvedneme. Zase budeme rodina.“

2. Bratr a sestra

(rok 185 podle Nového kalendáře)

Hozený kámen dopadl jen kousek od místa, kde na lesní mýtině zvědavě panáčkoval zajíc. Zastříhal ušima, vyplašeně se ohlédl a pustil se na zběsilý útěk. Prokličkoval mezi pařezy a vklouzl do lesa, hnal se vpřed, známým i neznámým terénem, hlavně co nejdál od tušeného nebezpečí.

Zvíře vnímalo tupý dusot pronásledovatele, jeho kroky se blížily, útočník neměl v úmyslu se jen tak lehce vzdát. Ale stejně tak ušák, zadní tlapky střídaly přední, div je nepřišláply. Prudce zatočil vpravo, ve velkém kruhu oběhl mýtinu a vběhl zpět do vysoké trávy.

Další kámen, tentokrát jej minul opravdu těsně. Zvíře zmateně pelášilo mezi vzrostlými květinami, přivíralo oči, aby jej do nich nešlehalý listy. Zkušenost mu v hlavě našepťovala, že jen rychlost mu zachrání život.

Vytrvalý pronásledovatel pokračoval v honu. Kapsy od kalhot měl plné kamení nasbíraného v nedalekém lomu. Přestalo jej bavit strefovat se do kmenů stromů, s živým cílem bylo daleko víc zábavy. Krev mu zběsile pulzovala ve spáncích, ale fyzické námaze uvyklé plíce nezpůsobily zadýchání nebo vyčerpanost. Mladík měl stále spoustu sil, které hodlal využít k dopadení zajíce.

Muž nebyl nijak vysoký, ve vesnici, z níž pocházel, patřil spíš k těm menším, za což nejednou vyslechl štiplavé poznámky. Ale co nepobral do výšky, to vynahrazovala pevná tělesná konstituce, široká ramena a svalnaté paže, mrštnost a především nezdolná vytrvalost.

Vtom šustění trávy ustalo. Muž se zastavil a zaposlouchal

se do okolních zvuků, jako šelma číhal na svou kořist. Přivíral oči před zapadajícím sluncem, jehož oranžové paprsky osvětlovaly mýtinu. Z dálky bylo slyšet zvon, který ukončoval práce na poli.

Už si myslel, že zajíce nadobro ztratil, když náhle něco zaslechl z nedalekého porostu. Jen kousek od něj se pohnula větev vzrostlého bezového keře.

Mladík se pousmál, potěžkal v dlani další kámen a opatrně se přiblížil k místu, odkud zvuky přicházely. Poznal, že to není jeho zajíc, ale potěšeně si pro sebe konstatoval, že to musí být něco mnohem, mnohem většího... Přikrčil se a rozkryl bezové chrástí.

„Jacobe!“ vyjekl vysoký dívčí hlas poplašeně.

Gala se bleskově natáhla pro šaty pohozené opodál a přitiskla si je k obnažené hrudi. Velké oči barvy večerní oblohy třestila k bezovému keři, které lesík odděloval od mýtiny. Mezi větvemi se její pohled setkal s pokřivenou tváří mladého muže.

Jacob byl synem ševce z nedalekého Rigosu. Bylo mu třiadvacet let, přesto byl stále svobodný, protože jej žádná místní dívka nechtěla. Všechny do jedné se ho bály, bály se něčeho nestálého a výbušného uvnitř něho, jeho vznětlivé povahy a nečitelné náladovosti. Jejich odmítání a pokradmé posměšky a řeči způsobily, že se Jacob den za dnem ještě víc uzavíral do sebe. Nikdo si nemohl být jistý, co muž v dalším okamžiku udělá.

Nikdo, ani jeho sestra.

„Jacobe, co tady...?“

„Co tady děláš ty?“ nenechal ji Jacob domluvit. Protáhl se kolem keře a narovnal se v celé své výšce. K tomu, aby

vypadal hrozivě, však stačilo svraštěné čelo a ledový pohled světlých očí. „A s ním,“ pohodil hlavou směrem k muži, který ještě před chvílí líbal Galu a nyní si neobratně zapínal kalhoty.

„Jacobe, nech si to vysvětlit,“ pokusila se Gala promluvit s bratrem mírným hlasem, „Borin a já se milujeme.“

„Chci si ji vzít,“ vložil se do rozhovoru Borin. Mladý muž byl až nápadně krásný, vysoký a štíhlý, se snědou pletí a temně hnědýma očima, téměř černé vlasy se mu vlnily na krk. Do Rigosu přišel před necelými dvěma lety, postavil si malou chalupu na okraji lesa a brzy se rozkřiklo, že ve vsi žije podivín. Borin chodil po okolí a maloval, krajinu, lidi při práci, zvířata na pastvě, vyřezával ze dřeva a modeloval z jílovité hlíny, kterou poté vypaloval ve venkovní vysoké peci.

Jednoho dne se na louce setkal s Galou, zapovídali se, a než přišel večer, byla z toho rodící se láska. Dívka za ním pak docházela do jeho domku, pomáhala mu míchat barvy, procházeli se po lese a sbírali potřebné suroviny na výrobu barviv. O jejich přátelství věděli jen oni dva, protože Borin do vesnice příliš nedocházel, jen jednou za týden, když potřeboval nakoupit nějaké zásoby.

„Ano, Jacobe, chceme se vzít!“ přidala se Gala. Přesně tohoto se bála, proto prosila Borina, aby nejprve promluvil s jejím otcem a teprve poté jejich zasnoubení oznámil světu. Nechtěla, aby se to dozvěděl Jacob... A už vůbec ne takhle.

„Chceš si vzít jeho?“ Jacob si odplívl. „Víš vůbec, kdo to je? Víš o něm něco, sestřičko? Nevíš nic! A ty od ní koukej dát ty špinavý pracky!“ křikl na Borina, který Galu uklidňoval jemným dotykem.

„Jacobe, prosím...“ naléhala Gala.

„Domů!“ přikázal jí bratr nesmlouvavě. „Až se tohle dozví otec... Copak se ani trochu nestydíš?“ V sevřené dlaní tiskl kámen, kterým chtěl trefit zajíce. Ale zajíc byl nyní to poslední, na co Jacob myslel. „Chováš se jako děvka...“

„Tak dost!“ nevydržel Borin a jeho ohromné tělo se vymrštilo na dlouhé nohy. „Takhle s ní mluvit nebudeš!“

Gala natáhla ruku a zachytila Borina za zápěstí. „Nechej ho, prosím,“ žádala tiše. „Půjdu domů.“ Pomalu se zvedla ze země, stydlivě se ustrojila do šatů a přepásala je ozdobnou stuhou. „Přijď zítra, tatínek na tebe bude čekat.“ V rychlosti milého políbila a rozběhla se přes mýtinu k vesnici. Na bratra se ani nepodívala.

Borin se sehnul a začal sbírat pokreslené pergameny a malířské náčiní. Galina bratra se rozhodl okázale ignorovat, protože nic jiného si takový ubožák nezaslouží. Kdokoliv jiný by se za takové chování na Jacoba rozzlobeně vrhnul a chtěl mu vymlátit duši z těla, ale Borin ne, Borin neměl potřebu se rvát. Učili ho, že násilím se nic nevyřeší.

Jenomže Jacob byl přesvědčený o opaku. Pevná pěst a dobře mířená rána podle jeho názoru mohou změnit svět. Takže bez dlouhého váhání znova potěžkal kámen a vši silou ho švihnul po tom hajzlovi, který mu svedl sestru. Pak čekal. Tělem se mu šířila škodolibá radost, jakési pokřivené zadostiučinění: chtěl Galu a za to zaslouží smrt...

Když se ostrý křemen odrazil od Borinovy hlavy, Jacob se spokojeně usmál. Muž se ještě stačil napřímít a ohlédnout, aby zjistil, co se stalo, ale okamžitě se zhroutil k zemi. Z otevřené rány na temeni se vyvalila krev.

* * *

Gala doběhla domů, zavřela se ve své ložnici a s hlavou zabořenou do polštáře se hlasitě rozplakala. Stočila se do klubíčka a dlaně si přitiskla na břicho. Ještě to na ní nebylo znát, dosud byla štíhlá jako vrbový proutek, ale tam uvnitř, přímo pod srdcem, rostl nový život.

Její a Borinovo dítě, plod jejich lásky, která bude co nevidět zpečetěna před očima bohů i lidí. Hned jak se vrátí tatínek, tak mu o Borinovi a jejich společných plánech do budoucna řekne. Věděla, že tatínek bude rád, bude se těšit na vnoučata a bude šťastný spolu s ní.

Při těchto myšlenkách se uklidnila. Neměla k slzám důvod, vždyť všechno bude v pořádku. A Jacob? Ten ať jde k čertu. Ať se vrátí do Heru ke svému králi a ostatním vojákům. Týdny, které její bratr trávil v rodné vesnici, pro ni byly jedním velkým utrpením.

Bylo to o to smutnější, že ještě nedávno by Gala svého bratra nevyměnila za nic na světě.

* * *

Po smrti své první ženy, která nepřežila dlouhý a bolestný porod jejich syna Jacoba, se rigoský švec Ben oženil znova, tentokrát s mladou dcerou zbrojíře z vedlejší vesnice. Ani ne po roce se jim narodila holčička, která se po náhlé smrti své matky stala středem Benova života, světlem jeho dní.

Vlastně se nebylo čemu divit, protože prvorozený a jediný syn se brzy projevil jako nevychovatelný lump, který si malé sebevědomí vynahrazuje trýzněním okolí. V pěti letech ubil sousedova psa větví, o dva roky později z něj byl vyhlášený malý rváč, před nímž se ostatní děti schovaly. Jediný, kdo jej dokázal udržet pod kontrolou, byla

právě jeho sestra Gala. Jediný její pohled, jediné její slovo – a sebevíc rozzuřený a zaseknutý Jacob se měnil v poslušné zvířátko.

Vše se změnilo asi před dvěma lety, když do vsi přišli královští vojáci a hledali mladé muže, kteří by se k nim chtěli přidat. Jacob se v hospodě opil, a protože nikde nablízku nebyla Gala, aby mu jeho záměr rozmluvila, nechal se zapsat na listinu a odjel s vojáky zpět do Heru, kde se podrobil výcviku. Po jeho skončení zůstal bydlet v královském městě u své posádky, ale vždy dvakrát do roka se směl na několik týdnů podívat domů k rodině.

Ben doufal, že tvrdý výcvik a nově nabytá zodpovědnost jeho syna aspoň trochu ukázní a promění, ale opak byl pravdou. Dokonce ani Gala už na něj neplatila, její přítomnost jej naopak spíš popouzela.

* * *

Nad lesem pomalu vystupoval ubývající srpek měsíce, když Ben konečně dorazil domů. Několik posledních dní strávil na cestě do Beraku a zpět, aby na tamním trhu prodal část zboží. Ve světnici našel Galu sedící při svíčce nad pletemím, večeri měl na plotně, stačilo ji jen ohřát.

Privítal se s dcerou a vytáhl z brašny balíček v režném plátně převázaný provázkem. Když jej Gala rozbalila, našla uvnitř jemnou květovanou látku na šaty. Vděčně otce políbila na tvář a jako každá dívka si látku okamžitě přiložila k tělu, aby vyzkoušela, jak jí bude slušet.

„Jacob už odjel?“ zeptal se Ben, když už před ním na stole stál talíř horké polévky.

Gala zavrtěla hlavou. Otcí nemohlo uniknout, jak dív-

ka celá zbledla. „Musím ti něco říct, tatínku,“ osmělila se nakonec. „Dnes odpoledne se něco přihodilo.“

Ben se zamračil. „Něco s Jacobem?“

„Jacob mě viděl v lese,“ hlesla dívka, „s Borinem.“

„S Borinem?“ Spíš než výčitka se v Benově hlase ozval zájem, zvědavost. Povytaženým obočím pobídl dceru, ať pokračuje. I když určitou představu už měl...

„Máme se rádi, tatínku. Borin si mě chce vzít za ženu, jen se o tom bál s tebou promluvit. A já se zase bála, co by na to řekl Jacob... A dneska už je to všechno jedno, protože nás viděl, a navíc...“ odmlčela se, jako by chtěla dát otci příležitost to všechno pochopit a utřídit, „navíc s Borinem čekám dítě.“

„Dítě.“ Ben nabral plnou lžící polévky a vložil si ji do úst. Teplé jídlo měl naposledy před odjezdem do Beraku, během cesty jedl suchary, aby zbytečně neutrácel po hostincích. Nevadilo mu to, aspoň se o to víc těšil domů.

„Zlobíš se?“ zeptala se Gala po chvíli mučivého ticha.

Otec k ní pomalu vzhlédl. Usmíval se. „Zlobit se? Má milá, nemám se proč zlobit,“ ujistil ji a vzal její dlaň do své. Ta její byla ledová, jeho naopak příjemně hřála. „Miluješ toho chlapce?“

Gala pohotově přikývla. „A on mě taky.“

„Pak je všechno v pořádku.“

Ale nebylo. Druhého dne Borin nepřišel, a když Gala došla k jeho domku, našla jej prázdný. O tři dny později objevil polesný mrtvé tělo.

Jacob odjel zpátky do Heru, aniž by se s někým rozloučil.

* * *

(rok 186 podle Nového kalendáře)

„Opravdu chceš jet na západ?“ ujistil se velitel, jestli náhodou prve nepřeslechl.

„Je v tom nějaký problém?“

„Ne, jistěže ne.“ Muž podepsal listinu svým rozmáchlým rukopisem a opatřil ji královskou pečetí. „Jen mě napadlo, co když nebudeš mít synovce, ale neteř.“

„To vyřeším až na místě.“

Voják převzal zapečetěný dopis, rozloučil se a vykročil přes nádvoří ke stájím. Jeho hnědák už čekal osedlaný a připravený na dlouhou cestu.

* * *

Dítě se začalo hlásit na svět uprostřed noci. Ben, který u dcery starostlivě seděl, rychle doběhl pro porodní bábu, a zatímco žena připravovala budoucí matku, budoucí dědeček postavil na kamna ohřívat vodu a z almary nanosil čistá plátna, která tam schovával od narození vlastních dětí.

Porod proběhl nečekaně rychle, netrvalo ani čtyři hodiny a spolu se svítáním se na svět vyloupla drobounká holčička. Porodní bába jí dojatě vtiskla polibek na zvrásněné čelíčko, ale poté si spěšně sbalila své věci, přijala drobnou úplatu a zmizela. Dívka zrozená v roce Ohně... nechtěla být u toho, až přijedou vojáci.

Ben položil vnučku na Galinu vysílenou hrud'. Oba dospělí nedokázali zabránit slzám, dítě instinktivně vyhledalo matčin naběhlý prs a přisálo se.

„Je mi to líto,“ zašeptal Ben, když novopečená matka i s dceruškou usnuly, „tak strašně líto.“ Ta slova měla patřit jen jemu a rannímu větríku. Chvíli se na spící dvojici díval

škvírou ve dveřích, poté je zavřel a šel se projít. Potřeboval si pročistit hlavu. A když bude mít štěstí, tak vymyslí, jak dceru utěší, až jí přijdou dítě vzít.

„Buď pozdraven, otče.“

Ben se ohlédl a za sebou uviděl skupinu jezdců na koních. V sedle statného hnědáka rozpoznal svého syna: Jacob se majestátně tyčil na hřbetě nádherného zvířete, na sobě měl slušivou tmavězelenou uniformu.

„I ty, můj synu,“ opáčil Ben.

Všiml si nepatrného gesta, kterým Jacob zastavil ostatní vojáky, zatímco sám seskočil z koně a vydal se k otci. Šel vzpřímeně a rázně, nehrbil se a nekymácel. Ben si uvědomil, že jeho syn má matčiny rysy. Dřív to neviděl, ale nyní, po několikaměsíčním odloučení, rozpoznával rovný nos a klenuté čelo, pomněnkové oči i plné rty své první ženy. To vše činilo Jacoba, ačkoli ne přímo prvoplánově, nezvykle hezkým.

„Co tě sem přivádí?“

Jacob se zašklebil a ta jediná grimasa rozrušila dojem, který jeho otce před chvílí přenesl zpět do minulosti. „Můžeš hádat. Pokud správně počítám, tak bych měl být co nevidět strýčkem.“

Teprve v tu chvíli Ben pochopil. Chloupky vzadu na krku se mu výstražně naježily a celým tělem mu prolétla ostrá vlna mrazu. Vzpomněl si na holčičku oddechující v náruči své matky a oči se mu okamžitě zalily slzami.

„Půjdem?“ vytrhl ho Jacobův hlas z myšlenek.

„Co takhle si dát nejprve v hostinci pivo?“

Voják zachoval kamennou tvář. „Tak bych řekl, že moje drahá sestra už porodila,“ jako by uvažoval nahlas. „Mys-

lím, že pivo počká, otče. Chci vidět to dítě.“ Otočil se ke zbývajícím vojákům. „Dejte si pivo, chlapi,“ křikl na ně. „Hostinec je támhle a všechno jde na mě! Je ze mě strýček!“

Poté objal otce kolem ramen a společně se dali na cestu k domu, za zády jim zněly radostné výkřiky skupiny jezdců v uniformách.

* * *

Zatažené závěsy nepouštěly do ložnice sluneční paprsky, a místnost se tak topila v příjemném šeru. Ben opatrně pootevřel dveře a vpustil Jacoba dovnitř. Muž potichu našlapoval, aby skřípající podlaha neprobudila ženu s dítětem.

Gala ležela na boku, vlnité vlasy volně rozhozené na polštáři, několik pramenů překrývalo obličej, který byl i ve spánku stažený strachem. Dítě vedle ní bylo pečlivě zabalené do bílých peřinek.

Jacob se postavil nad postel a pozoroval svou sestru, zatímco sám byl bedlivě hlídán otcem. Sundal si koženou rukavici a odhrnul Gale prameny vlasů z tváře. Zamručela, ale spala dál, neklidným, ale hlubokým spánkem. Jacob posunul pohled k dítěti.

Vypadalo tak nevinně. A tak bezmocně. Odhadoval, že se narodilo teprve před několika hodinami. Dítě, kterému zabil otce. Vybavil si to vzdálené odpoledne a okamžitě se mu zvedl tlak. Krev se mu nahrnula do hlavy a bušila ve spáncích. Přesně jako tehdy. Viděl svou sestru, jak si tiskne šaty na prsa, viděl toho zmetka... kolikrát Jacoba napadlo, jestli tehdy přišel včas... A dnes před sebou měl odpověď. Přišel pozdě. Aniž by si to uvědomil, sevřel ruce v pěst. Dech se mu zpomalil a ztěžkl.

Otočil se k otci. „Je to dívka, že jo?“ pronesl bez jediné známky emocí.

Odpovědí mu byly slzy v očích starého muže.

Galu probudil podvědomý pocit, že je v posteli sama. Bleskově se posadila a rozhlédla se, dítě nebylo vedle ní ani ve staré kolíbkce u postele. Celá vyděšená s námahou vstala a vyšla z ložnice do světnice. U stolu seděl táta s dítětem v náručí a naproti němu Jacob.

„Co ten tady chce?“ vyhrkla. Došla k otci a vzala si od něj miminko, jako by bylo na jejích rukách ve větším bezpečí. Na bratra se nemohla ani podívat, aby se nerozplakala. Nikdy... nikdy mu neodpustí, co udělal.

Jacob se napřímil. „Přišel jsem si pro dítě. Víš snad, co říká zákon.“

O ženu se pokoušely mdloby. „Nikdy!“ zasípala přiškrceným hlasem. Přitiskla si dítě k tělu. „Nikdy ti ji nedám! Copak nestačí, že jsi mi vzal Borina?“

„Je to králův příkaz.“

„Já ti to nedovolím!“ Pokusila se rozběhnout k ložnici, ale Jacob byl rychlejší, mrštně vyskočil a zastoupil jí cestu. A přestože nebyl o mnoho vyšší než ona, vypadal v tu chvíli mnohem větší. Šla z něj hrůza. Gala začala couvat. Kousek od stolu zavadila o židli a měla co dělat, aby udržela rovnováhu. A než jí otec mohl pomoci, Jacob využil její nepozornosti a dítě jí vyškubl. Holčička spustila křik.

„Vrať mi moje dítě!“ zaúpěla Gala. Otec ji podepřel, aby ji nezradily nohy a ona nespadla.

Jacob na ni nereagoval, držel miminko v obou ohromných rukách a se zájmem si je prohlížel. Poté z něj strhnul jemné plátno, v němž bylo zabalené. Chtěl si prohlédnout Dračí

znamení. Od začátku tohoto roku už těchto symbolů viděl několik, ale tohle bylo jiné. Tohle dítě v sobě mělo i část jeho krve.

Otrásl se odporem.

„Jacobe,“ zaprosila Gala hlasem plným zoufalství, „prosím, pro všechno, co mezi námi bylo, vrať mi moji dceru. Vždyť jsi mě měl rád... A já mám ráda tebe...“ Pomalu k němu natahovala zesláblé paže, až se jednou z nich dotkla jeho ramene. „Bratříčku...“

Trhl sebou a odstoupil od ní. „To jsou lži,“ vyčetl jí. „Kdysi jsem byl ochotný udělat kvůli tobě cokoli na světě, nechával jsem ostatní, ať se mi posmívají, ať si říkají, co chtějí... jenom když ty jsi byla hodná. Ale ne, tobě to nestačilo, musela jsi mě zradit s tím ubožákem! S tím bláznem!“

„O čem to...“ Gala se zarazila uprostřed věty, když jí náhle došlo, co se jí Jacob snaží říct. Musela si dlaní zakrýt ústa, aby nevyjekla.

„Co na něm bylo tak zvláštního, že jsi mě kvůli němu opustila?“ zeptal se Jacob. Hrdlo měl stažené, tváře mu plály. Dítě v jeho náručí ho sledovalo velkýma tmavýma očima svého mrtvého otce. „Kdybys zůstala se mnou, mohla jsi mít syna.“

Gale se zvedl žaludek.

„Tohle je tvůj trest, sestřičko.“ Natáhl se pro nůž a jediným rychlým pohybem jeho čepelí sklouzl po drobném dětském krčku. Stažený obličej mu potřásla krev. Paže s nožem volně sklesla podél těla, v druhé držel nehybné tělíčko.

* * *

Starý švec se díval za odjíždějící skupinou vojáků, v jejímž čele jel na hnědákovi muž, kterého kdysi znával. Jeho

matku miloval a po její smrti se snažil být dobrým otcem. Stejně jako generace jeho předků, také on dlouho věřil, že nic není důležitější než rodina.

Někdy však, zdá se, je třeba na tradice zapomenout ...

Ben se otočil a vracel se do domu. Ztratil syna, zřekl se ho, zůstala mu dcera. A ta ho teď bude potřebovat víc než kdy dřív.

3. Královna

(rok 422 podle Nového kalendáře)

Strhl ji do náruče, prudce a naléhavě, tiskl ji k sobě, jako by její blízkost bylo to jediné, co ho drží při životě. Její mladé štíhlé tělo se mu oddávalo, toužila po něm všemi smysly, všemi buňkami. Chtěla se utopit v jeho objetí, zapomenout na celý svět, zastavit čas a rozplynout se ve věčnosti. Ovinula paže kolem jeho silné šíje, chlapeckými boky se přitiskla ještě blíž, ale ani to nestačilo. Svezli se na kolena na dřevěnou podlahu, ztraceni jeden ve druhém, daleko od reality. Někdy mezi jednotlivými polibky se svlékli, oblečení zůstalo ležet všude kolem.

Tam ho také po mučivě slastné chvíli našli. Maelwyn se natáhla pro sněhově bílou plátěnou halenu a rozpačitě si ji přidržela na drobných nadrech.

„Nemyslíš, že na stud je už trochu pozdě?“ zeptal se jí muž, jehož oči plné vášně ji spalovaly při každém pohybu. Naklonil se k ní, vzal ji za bradu a dlouze políbil.

Maelwyn plaše zamrkala. Ještě teď byla celá rozechvělá z předchozího milování. Když konečně vzhlédla, její nebes-

ky modré oči se leskly slzami. Dívala se na něj, bezvládná ruka upustila svršek a ona zůstala opět nahá, aby ji mohl zasypat polibky.

Leželi na podlaze malého pokoje. Za zavřenými dveřmi vedla dlouhá chodba k trůnnímu sálu, kde seděl král a vedl důležité jednání se starosty Beraku, Selozu, Kebrunu a Deloku. A někde vedle něj, možná jen krok od trůnu, stál jeho syn, budoucí král.

Ale Maelwyn nechtěla myslet na nic, co nebylo v místnosti.

* * *

„Král právě zemřel.“

Colban vzhlédl, z jeho neoholené tváře nebylo možné vyčíst jedinou emoci, své myšlenky si nechával pro sebe, uzamčené hluboko pod nehybnou maskou. To, co se mu odehrávalo v hlavě, patřilo jen jemu, zejména v tuto chvíli. Jeho otec byl mrtvý. Stal se králem.

Okamžik, na který Colban čekal celý život. Vstal, pomalu, jako by se ještě během protáhlého pohybu rozmýšlel, jestli chce křeslo opustit. „Svolejte Radu,“ pronesl zamýšleně a odešel z pokoje, aby se s otcem rozloučil aspoň posmrtně. Už když král ulehl na smrtelnou postel, Colban věděl, že nebude u otcova posledního vydechnutí. Neměl rád sentimentální obřady a citové výlevy. A neměl rád svého otce.

Colban ještě nedošel ke dveřím do ložnice, ale v hlavě měl jasno. Domhan čekají změny. A začne hned, jakmile mu Rada vloží na hlavu korunu.

Všechno se musí stihnout během několika dní. Pohřbí starého krále, dodrží dobu smutku, a jakmile to bude mož-

né, bude následovat korunovace. Colban nechtěl zbytečně čekat.

Královo tělo uložili do rodinné hrobky.

Ulice Heru byly ponořeny do ticha a černého smutku, průvod truchlících zaplnil město. Nebylo snadné uctivě se rozloučit s králem, jehož vláda byla jen dalším obdobím, během něhož poddaní ztráceli své blízké i víru v budoucnost. Smuteční hosté se tak proměnili v herce a pohřeb připomínal divadlo, místy tragické, místy tragikomické. Ale po většinu času se nejednalo o nic jiného než o frašku. Jak by mohl někdo oplakávat muže, pro něhož neronil slzy ani jeho vlastní syn?

Colban stál na terase paláce, vědom si své důležitosti, obklopen členy Rady, ve tváři stejně neprůhledný a nečitelný jako kdykoli jindy. Hlavou mu vířily myšlenky na budoucnost Domhanu, otec pro něj byl mrtvý už dávno. Starý král byl slaboch – a Colban jej za to nenáviděl, styděl se za to, že v jeho žilách koluje krev slabocha. Vždyť byl potomkem velkého Goraka, který porazil Dračí lid!

„Už aby to skončilo,“ poznamenal, zatímco dole na náměstí vrcholila smuteční slavnost. Kněží právě procházeli davem lidí a žehnali jim tisovými ratolestmi.

Mladá žena po Colbanově boku se otrásla. „Byl to tvůj otec,“ zašeptala.

„Byl to především ubožák, Maelwyn,“ odušil muž, aniž by své manželce věnoval třeba jen postranní pohled. „Byl to ubožák a zbabělec a bohové ho za to konečně potrestali.“

Maelwyn se odvrátila a zavřela oči. Pokud byl starý král skutečně takovým zbabělcem, co byla potom ona, když se jím nechala zastrašit? Vmanipuloval ji do manželství s Col-

banem a ona se ani nepokusila bránit! Jen poslušně plnila každé jeho slovo. Dnes byl král mrtvý, pohřbený a jeho moc skončila. Jenomže ona bude muset už navždy žít po boku svého manžela...

Hned po obřadu, když se lidé postupně rozcházeli do svých domovů a král se zavřel v pracovně s nejužším okruhem členů Rady, se Maelwyn vymluvila na únavu a utekla za hradby na útes. Potřebovala být sama, urovnat si myšlenky, vybrečet se z bezmoci, která svírala její srdce.

* * *

„Věděl jsem, že budeš tady.“

Hluboký hlas k ní pronikl přes neúprosné poryvy mořského větru. Nad obzorem se zlověstně kupily tmavé bouřkové mraky, které hrozily několikadenním deštěm. Koruny stromů se poslušně klaněly přírodě, jako loutky ovládané svým vodičem. Vlhký vzduch byl prosycený solí, jejíž drobounké krystalky ulpívaly na kůži a pálily v očích. Maelwyn musela přivřít oči, aby proti větru zahlédla příchozího. Na její tváři se rozlil úsměv.

„Duncane...“ přivítala ho, ale neběžela k němu, neobjala ho, jen stála a dívala se na něj.

Muž došel k ní. Byl vysoký a statný, tmavě zelený kabátec vojenské uniformy mu těsně obepínal svalnatý hrudník a paže. Vysoké jezdecké holínky se brodily trávou, každý jeho krok zanechával viditelnou stopu. Zastavil se před ženou a upřeně se na ni zadíval.

„Král je mrtvý,“ řekla to, co musel už dávno vědět, jen proto, aby mezi nimi nezůstalo ticho, tíživé a svazující ticho. Král byl mrtev – a oba věděli, co to znamená.

Vojenský velitel přikývl. „Za několik dní vloží kněžší korunu Domhanu na hlavu tvého manžela,“ pronesl tónem, který jasně vypovídal o jeho smířenosti se skutečností. „Bude z tebe královna.“ Váhavě k ní vztáhl ruku a konečky prstů obkreslil vlnící se pramen vlasů podél jejího půvabného obličeje. „Královna Maelwyn...“ převaloval ta slova v ústech, chutnala stejně sladce jako hořce.

V tu chvíli Maelwyn přemohly smíšené pocity. Vrhla se Duncanovi kolem krku a pevně ho objala. „Nechci být královnou,“ šeptala na pokraji pláče, „nechci... já... měla jsem být tvoje.“

Hladil ji po vlasech, zlíbal každičkový kousek jejího obličeje, ale nic, co udělal nebo by udělat mohl, ji nemohlo utišit. „Nemohla jsi to nijak ovlivnit, král ti přikázal provdat se za jeho syna. Kdybys odmítla, byla bys mrtvá.“ Ta představa ho děsila. Bez ní by ani jeho život neměl žádnou cenu. „A ty musíš žít, Maelwyn, musíš.“

„Nevím, jestli k tomu mám ještě sílu.“

Vzal její tváře do dlaní a donutil ji, aby se na něj podívala. Palcem jí otřel slzy. „Máš, miláčku, máš tolik síly, že si ji k tobě přijdu půjčit, až budu umírat vysílením.“ Sklonil se k ní a dlouze ji políbil. „Maelwyn, ať královna, nebo ne, pro mě jsi stále ta nejúžasnější žena na světě.“

„Královna stojí po boku svého krále,“ podotkla Maelwyn, „nemůže se skrývat, nemůže trávit čas na vyjíždkách. Je oporou panovníka.“

Duncan si hluboce povzdechl, jejich situace byla už tak bezvýchodná, kradli pro sebe vzácné vteřiny, jako podlí zloději se plížili nocí, aby se mohli aspoň zahlédnout, letmé doteky měly nevyčíslitelnou cenu, ale stejně tak by za ně

zaplatili cenu nejvyšší... A až bude Colban korunován, jeho manželka nebude mít ani okamžik pro sebe, stane se královým stínem a každý její krok bude sledován.

„Odejdemo odtud,“ vyhrkl Duncan první, co ho napadlo.

Maelwyn od něj odstoupila. „Co to povídáš?“ nechápala. „Jak – odejít?“

„Pryč z Heru,“ upřesnil, tentokrát rozhodným hlasem. Nápad pomalu uzrával, nabýval konkrétní pevné obrysy. „Sedneme na koně a odjedeme na západ. Na venkově nás král nikdy nenajde, ztratíme se v lesích.“ Díval se na ni a v očích se mu odrážela všechna láska světa. „Wynnio, nic králi nedlužíš, nemusíš s ním zůstat. Nemiluješ ho.“

„Miluju tebe,“ přikývla.

„Takže odejdeme.“

Znova přikývla. „Takže odejdeme.“

Nad mořem se srazila dvojice kupících se mraků a potemnělou oblohu rozřízl jasný blesk. Svezl se dolů a rozplynul se kousek nad hladinou. Vzápětí se nad pobřežím rozlehla ohlušující rána hromu. Jako by příroda reagovala na úmluvu, kterou milenci právě zpečetili polibkem.

Rozpršelo se, táhlé provazce deště se snášely k zemi, zpěněné moře naráželo na skalnaté útesy a příval vody rozmácel půdu, udusal trávu a tvořil divoké říčky proplétající se mezi trsy porostu. Maelwyn se otřásla zimou. Duncan ji k sobě okamžitě přitáhl, sundal si teplý kabátec a přehodil jí jej přes zkřehlá ramena.

„Bude trvat několik dní, než všechno zařídím,“ vysvětlil Duncan a přejížděl jí dlaní po zádech, aby ji aspoň trochu zahřál. Pokud chtěli být spolu, museli se smířit s deštěm, protože zpět za hradbami Heru to bylo nebezpečné. Kdokoli je mohl zahlédnout a říct to budoucímu králi.

„Ale korunovace...“

„Do té doby budeme pryč, slibuju.“

Colban si ani nevšimnul, že se jeho manželka vrátila až za soumraku a úplně promáčená. Většinu odpoledne strávil v pracovně se členy Rady. Chtěl mít v některých věcech jasno dřív, než se stane králem: podařilo se mu přesvědčit starosty čtyř nejvýznamnějších měst, aby mu udělili ještě větší pravomoci, než měl jeho otec, správce Selozu drobnou lstí donutil k tomu, aby výnosy z lodního obchodu padaly do královské kasy, a Deloku odebral tržní právo.

„Se vši úctou, pane,“ bránil se deloský starosta rozhořčeně, „tohle Delok zničí!“

Colban se na muže obrátil s pohrdavým úšklebkem někomu, kdo je přesvědčený o své nadřazenosti. Pryč byly doby, kdy král potřeboval Radu ke každému rozhodnutí, její svolávání už bylo jen formalitou, divadýlkem pro lid lpící na tradicích. „Se vši úctou,“ odvětil s ironií, „Delok je mi ukradený.“ Chladné oči mu posměšně plály. „Můj otec si bláhově myslel, že by z toho zapadákova, kde se narodila jeho matka, mohl jednoho dne učinit královské město.“ Zasmál se. „Ale jak víte, já sny svého otce nesdílím. Ten sentimentální dědek je mrtvý a za pár dní budu mít korunu na hlavě já.“

„Ale pane, to přece není důvod brát městu tržní právo.“

„To město je mi k ničemu – a obchodníkům ušetřím cestu, když nebudou muset zajíždět tak daleko na jih. Pokud chce Delok i nadále obchodovat, přijedou lidé sem do Heru, nebo do Beraku. Těch několik dní cesty není žádná tragédie.“

Starý muž svěsil ramena. Na Domhan se hrnula temná doba, temnější než kdykoli předtím, která jen tak neskončí.

Starý král sice nebyl příklad lidumila, ale aspoň byl v rámci zákonů spravedlivý. To, co přijde s Colbanem, se nedalo předem odhadnout. Budoucí král byl chtivý moci a na druhé se neohlížel.

„Ještě nejste králem.“

Colban po troufalém starostovi šlehl pohledem. „Chceš snad mé právo zpochybnit? Klidně můžeš, ale pamatuj si, že nezapomínám.“ Pohodlně se zapřel o vysoké opěradlo křesla. „Nemám rád zrádce, Ogame,“ promluvil klidným, vážným hlasem, aby o jeho slovech nemohlo být pochyb, „takže si pořádně rozmysli, na čí stranu se postavíš.“

* * *

Čtyři dny určené pro truchlení uplynuly. Colban je do jednoho vyplnil prací, na mrtvého otce ani nevzpomněl. Za tyto čtyři dny si stačil znepřátelit většinu členů Rady, ale nikdo neměl dost odvahy proti budoucímu králi vystoupit. Jeho nástupnické právo bylo nezpochybnitelné, otec jej, svého jediného syna, určil už před lety a Rada tuto volbu schválila. Korunovace tak byla jen formalitou, dodržáním starobylého rituálu, kdy nejvyšší kněží vloží korunu na hlavu panovníka.

Večer před korunovačním ceremoniálem vstoupil Colban do ložnice až někdy kolem půlnoci. Měsíční světlo vytvářelo podlaze jasný pás, který dosahoval až k posteli. Colban nasliněnými prsty uhasil svíčku a nechal svícen na komodě u dveří. Cestou k lůžku si rozvazoval vestu, svlékl ji a pohodil na zem, boty odkopl stranou.

Mealwyn ležela stočená do klubíčka na své straně postele, zachumlaná pod pokrývkou, a poklidně oddechovala. Colban se posadil na okraj, zapřel se dlaní o měkkou podložku

a pohlédl na svou manželku. Její černé vlasy se rozprostíraly na polštáři. Zamyšleně k nim vztáhl ruku a opatrně, dalo by se říct až váhavě, přešel po jejich hebkých konečcích. V pološeru byla snad ještě krásnější než za denního světla, kdy se slunce zrcadlilo v jejích očích a bělostná pokožka zářila ve výstřihu šatů.

Žena se pohnula, ve spánku se otočila a Colban jí teď viděl do mírné a odevzdané, andělsky nádherné tváře. Lehl si, podepřel si dlaní hlavu a pozoroval svou manželku. Budoucí královna, prolétlo mu hlavou. Zítra bude tahle úžasná žena korunována spolu s ním. Král a královna Domhanu.

Naklonil se k Maelwyn a vtiskl jí polibek na čelo. „Dobrou noc, lásko.“

* * *

„Budeš tou nejkrásnější královnou, jakou kdy Domhan viděl.“ Colban přistoupil zezadu k Maelwyn, která si upravovala vlasy před zrcadlem. Upevnila je ozdobnými spornami na temeni, několik pramíků jí zůstalo nedbale splývat podél obličeje. Dívala se na svůj odraz, k němuž přibyl ten Colbanův. Maelwyn strnula, snad i na okamžik přestala dýchat. Možná je to naposledy, kdy svého manžela vidí, uvědomila si. On za chvíli odejde, aby se připravil, a ona by za ním měla přijít... ale nepřijde. Na konci chodby neodbočí do trůnního sálu, ale seběhne schody, dostane se na nádvoří a odtud do stájí, kde na ni bude čekat kuň, aby ji zanesl za Duncanem. A pak bude volná.

Colban vytáhl z kapsy těžký zlatý přívěsek na koženém řemínku. Připnul šperk ženě na štíhlý krk a palcem jí přešel po dokonalé šíji. „Má královno,“ oslovil ji hlubokým, temně zabarveným hlasem. „Celý Domhan ti padne k nohám.“

„A když ne?“ polkla. Dlaní si nervózně zakryla těžký přívěsek, jehož kov ji chladil na rozpálených nadrech. Byl to stočený had zakousnutý do vlastního ocasu, složitě tepaný a s drahým kamenem místo oka. Věděla přesně, co se šperkem udělá.

„Pak je k tomu přiměju,“ usmál se na ni Colban úsměvem, který ji místo povzbuzení děsil. „Budu král a má vůle musí být vůlí všech.“ Políbil Maelwyn do vlasů. „Každý tě musí milovat aspoň z poloviny tak, jak tě miluju já.“

Nepatrně sebou trhla, ale on si ničeho nevšimnul.

„Měl bys už jít,“ řekla a vstala, aby se dostala z jeho blízkosti. Na celém těle jí naskočila husí kůže a drobné chloupky vzadu na krku se výstražně vztyčily. Maelwyn přistoupila k oknu a zadívala se ven na nádvoří. Bylo plné pobíhajících lidí, sloužící si dávali záležet, aby bylo vše připravené na slavnostní hostinu.

Jako by to vytušila předem, vzápětí se ozvalo zabouchání na dveře. Přišli pro Colbana, aby jej uvedli do trůnního sálu. Na okamžik zůstal stát, jednou nohou nakročený, ale ta druhá jej chtěla zavést k oknu k Maelwyn. Přešlápl, chtěl ještě něco říct, ale po druhém zaklepaní beze slova odešel.

Do pokoje vstoupila služebná, aby pomohla královně s oblékáním. S sebou přinesla šaty ušité zvlášt' pro tuhle příležitost, temně zelené s vyšíváním živůtkem a zářivě červenou spodnicí, jejíž lem vyčuhoval u země zpod svrchní sukně. Maelwyn se nechala obléknout, stála poslušně a nepřítomně, dívčino klevetění jí jen procházelo hlavou.

„Musíte být šťastná, madam,“ brebentila mladá komorná, zatímco své paní na zádech šněrovala šaty, „máte milujícího manžela a za pár okamžiků budete dokonce manželkou krále!“

Maelwyn potřepala hlavou, jako by se právě probudila. „Opravdu si myslíš, že mě král miluje?“

„Mohu být upřímná, madam?“ Dívka zčervenala a byla ráda, že ji královna nemůže vidět. „Král je vážný muž, který své city nedává najevo, aby ho to neoslabilo, ale...“ Dokončila svou práci a odstoupila stranou. Nyní už se přímému střetu s královnou nemohla vyhnout.

„Ale co?“

„Ale kdykoli jste nablízku vy, jeho pohled jako by... je prostě takový měkčí, paní. Copak jste si toho nikdy nevšimla?“ Kousla se do rtu. „Promiňte,“ omluvila se za svou opovážlivost. „Ptala jste se, tak jsem se vám snažila odpovědět...“ V tu chvíli si povšimnula šperku, který zářil na královnině krku. „To jste dostala od něj?“

Maelwyn se podvědomě dotkla stočeného hada a přikývla.

„Had vás bude chránit, pokud jej přijmete,“ vyprávěla dívka o legendě, která se k symbolu vážala. „Stejně jako ten, kdo vám jej daroval, pokud jej nezradíte.“

Na hradních ochozech se rozezněly fanfáry, komorná se poklonila a zmizela na chodbě. Maelwyn osaměla. Přistoupila k zrcadlu a zadívala se na šperk, který jako by přirostl k jejímu tělu, jako by k ní patřil odnepaměti. Zhluboka se nadechla a vydala se dlouhou chodbou, na jejímž konci ji čekala budoucnost.

* * *

Hnědá klisnička zvedla hlavu od čerstvé trávy a ostražitě zahýbala ušima, jako by něco zaslechla. Také Duncan vzhledl a otočil se směrem, odkud by každou chvíli měla přijet. Tak se domluvili. Ráno připravil zásoby na cestu a opustil

Her, Maelwyn měla počkat, až před obřadem zůstane sama, aby ji nikdo neviděl utíkat.

Klisna se zase vrátila k pastvě, tráva byla po týdenním dešti přesycená vláhou. Duncan čekal dál. Věděl, že Maelwyn přijde.

* * *

Trůnní sál se topil v záři slunce, které se po několika deštivých dnech konečně ukázalo mezi mraky. Lidé si clonili oslněné oči, jen aby dohlédli do čela místnosti, kde před vyřezávaným trůnem stál jejich nový král. Král Colban, budoucnost jejich země.

„Koruna Domhanu leží na svém místě,“ pronesl kněží v dlouhém rouchu zdobeném složitou a pracnou výšivkou, „naše země má nového krále, pod jehož vládou bude království vzkvétat. Ať žije král Colban!“

Přihlížející dav provolával panovníkovi slávu spolu s kněžím, ačkoli jen několik zúčastněných svá slova myslelo vážně. Pro většinu byl Colban stejný, snad ještě horší než jeho otec.

Colbanovi bylo jedno, co si o něm kdo myslí. Momentálně byl tím nejšťastnějším mužem na světě, protože měl vše, po čem toužil: domhanskou korunu na hlavě a po své pravici ženu, za kterou by položil život. Ať ho třeba celý Domhan nenávidí... pokud bude Maelwyn po jeho boku, bude nenávisti čelit se vztyčenou hlavou. Ať se proti němu třeba vzbouří... s Maelwyn a její láskou každou bitvu vyhraje.

O bitvě, která se před chvílí odehrála v královnině srdci, neměl, a nemohl mít, tušení.

Vznešená královna Maelwyn stála po boku svého manžela s melancholickým úsměvem v bledé tváři. Jednoho dne možná zalituje, že na konci chodby nezabočila na schodiště k nádvoří a nezvolila život s milovaným mužem. Ale nyní, nyní si uvědomovala, že Colban by ji nenechal jen tak odejít, pronásledoval by ji a dříve či později dostihl. Domhan by nebyl dost velký, aby se mohla skrýt.

Hadí amulet příjemně hřál a dodával jí sílu, aby neomdlela.

* * *

Na lesním rozcestí kousek za bránou Heru Duncan trpělivě čekal. Slunce na své denní cestě dosáhlo vrcholu. Maelwyn by se měla každou chvíli objevit.

4. Manželé

(rok 427 podle Nového kalendáře)

Chladný vlhký vítr prosycený mořskou solí si pohrával se spadáným listím, nechával lístky vzlétat a zase klesat, vynášel je vysoko nad pevninu a ve vírech zase spouštěl dolů. Zpěněné moře se rozlévalo přes ztrouchnivělé molo daleko na břeh, žlutnoucí tráva pod silou příboje polehávala a neměla sílu se vzpamatovat.

Celý ostrov byl bičován větrem ženoucím od západu temné bouřkové mraky. Mraky, které jako by se právě chystaly zastavit a už nikdy se nepohnout dál, aby déšť a sníh vymazaly toto už tak zapomenuté místo navždy z povrchu země.

Muž si přehodil přes hlavu a ramena těžký plášť a vyskočil na rozbahněný břeh. Nohy ve vysokých rybářských holínkách zabředly do provlhlé půdy a při každém kroku byly těžší a těžší, jak na nich ulpívalo jílovité bláto. Šel pomalu, mohl jen tušit, kudy kdysi dávno vedla prošlapaná cestička spojující molo s velkou kamennou budovou, z níž dnes zůstaly jen trosky, do kterých se hladově zakousl zub času a rozpínající se příroda. Dosud stojící části zdí byly porostlé popínavým plevellem, z vysklených oken trčely pokroucené větve stromů a keřů, probořený strop vytvořil hromadu suti. Okenice vylomené z pantů se rozpadaly hnilobou, stejně tak velké dveře, kdysi majestátní vstup do haly. Ozdobné železné kování se postupně změnilo v chuchvalec rzi neurčitého tvaru.

Dlouhých čtyři sta dvacet sedm let tohle místo chátralo, nikdo se neodvažoval přistát u břehů ostrova či dokonce vkročit na toto kdysi vážené a pro mnohé posvátné místo.

O ostrově Dora dnes kolovaly příběhy, kterými se strašily malé děti před spaním. Tyto historky vyprávěly o zlých čarodějích a o nebezpečí, které tito muži a ženy představovali pro své okolí. Jen malá skupinka odvážlivců udržovala tajně starou víru tak, aby se o jejich počínání nedozvěděl král. Magie, umění, které kdysi Domhanem prostupovalo jako životadárná síla, dnes představovala smrtelné nebezpečí pro kohokoli, kdo se o ní nebál třeba jen zmínit.

Gothara nějaké zákazy nezajímaly. Jako pokoutní obchodník za svůj život nastavoval krk tolikrát, že tenhle výlet na Doru mu připadal jako procházka růžovou zahradou. Nikdy nepřemýšlel o nebezpečí, nebo si ho aspoň nepřipouštěl. Co

pro něj však naopak cenu mělo, byl zisk. A tentokrát na něj čekal po návratu pořádně napěchovaný měšec...

Před několika dny jej v přístavní krčmě v Selozu vyhledal jakýsi podivný chlápek a slíbil mu spoustu peněz, pokud mu sežene knihy se zakázaným uměním, svazky pojednávající o magii a jejích rituálech. Gothar tehdy s přijetím nabídky zaváhal, ale ten muž byl neoblomný a zvyšoval cenu, až obchodník přestal přemýšlet o důsledcích. Promluvil s několika lidmi, aby získal potřebné informace, a ihned se vydal na cestu.

Výletu na Doru se nebál, ačkoli jako kluk často slychal od babičky děsivé příběhy o tom, že kdo na ten prokletý ostrov jednou vstoupí, nebude už nikdy moci klidně spát.

Jenomže u druhu obchodníka, jakým Gothar byl, bylo snadné strach z babských povídaček zahnat zlatáky. Říká se, že každý má svou cenu, a u některých lidí není příliš vysoká.

Gothar opatrně překročil vylomené dveře, v jedné ruce křečovitě svíral koženou brašnu na zboží, pro které přišel, a druhou rukou se přidržoval zdíva, aby neuklouzl na zvlhlých kamenech a blátě. Vysokým klenutým obloukem se dostal do míst, kde kdysi stála vstupní hala. Přes hustý déšť viděl jen málo, nezřetelné obrysy zdí a porostu, bláto pod nohama vydávalo čvachtavé zvuky.

Gothar hledal místo, které mu popsala jeho zdroj, úzký průchod pod širokým schodištěm. Nad mořem hlasitě bouřilo a blesky křížovaly oblohu, v jejich světle Gothar objevil to, kvůli čemu sem vážil cestu. Odhrnul větve rozrostlého šípkového keře a přímo před ním se skvěl ve zdi právě tako-

vý otvor, o němž mluvil muž v tmavé uličce. Gothar bez váhání vklouzl dovnitř.

Rozpadající se schodiště ho vedlo dolů do sklepení, vlhké zdi porostlé mechem a houbami mu poskytovaly nejistou oporu a zároveň představovaly průvodce. Gothar mžoural očima, aby prohlédl šero, hnilobný zápach útočil na jeho čichové buňky a muž si musel brzy přiložit dlaň na nos a ústa. Když na stěně nahmatal kovový držák s loučí, zardoval se a kapesním křesadlem rozsvítil. Ve světle se mu naskytl pohled na majestátní nástěnné malby, jimiž byla chodba vyzdobena. Obrazy představovaly muže a ženy vykonávající nějaké rituály, tančili kolem ohně, s pažemi pozvednutými vzhůru, kolem dokola bylo místo vyplněno pro Gothara neznámým písmem.

Chvíli si malby zaujatě prohlížel, ale nakonec jen potřpal hlavou a šel dál, scházel hlouběji do sklepení, až se před ním otevřela podzemní místnost. Oproti ruinám na povrchu bylo podzemí nečekaně zchovalé.

A pak to konečně našel, malou kovanou skříňku uloženou v rohu sklepení. Gothar k ní došel a otevřel ji, zrezavělé panty bylo snadné vylomit. Uvnitř ležely čtyři svazky v kůži vázaných knih.

„A je to,“ zamumlal si Gothar spokojeně. Popadl knihy a tři z nich strčil do torny. Tu čtvrtou otevřel, aby do ní nahlédl. Byl zvědavý. Proč někomu tak moc záleží na pár stránkách popsaného pergamenu? Zadíval se na změt' znaků a obrázků, ale nic mu to neříkalo. Knihy musely být napsané nějakou šifrou, tajným písmem. Prohlédl si jednoduché kresby, snad primitivní návody na výrobu něčeho, co zůstalo pro obchodníka nerozluštitelné. Na poslední stránce bylo

rozmáchlým rukopisem, odlišným od toho v celé zbývající knize, připsáno jediné čitelné slovo: „thar“, a u něj několik značek.

Gothar pokrčil rameny, uložil i tento svazek k ostatním a vydal se na zpáteční cestu k loďce. Až do Selozu poté přemýšlel, zda ten neznámý člověk tyto symboly dokáže rozluštit. A proč si, sakra, na Doru nezajel sám? Pokud se zajímá o zakázané síly, neměly by ho nějaké zkazky o prokletí nikterak znepokojoval...

* * *

„Mathiasi!“

V malé místnosti byla téměř úplná tma, škvírami mezi jednotlivými prkny, z nichž byla bouda sbitá, prosvítalo polední slunce. Jeho paprsky pátraly po strohém vybavení, nízké dřevěné trojnožce a stolku s bílým ubrusem. Na podlaze z udusané hlíny ležel silný provaz stočený do téměř dokonalého kruhu.

„Mathiasi, kde seš?“

Uprostřed kruhu stál muž, na sobě měl jen dlouhé plátěné kalhoty. Byl bosý a obnažená hrud' se prudce pohybovala s každým nádechem či výdechem. Dlouhé tmavé vlasy měl zastřižené na ramenou, ze snědé kůže obličeje vystupovalo bělmo kolem uhlově černých očí.

„Jestli okamžitě nevylezeš z tý boudy...“

Po zaslechnutí výhružky se muž vzpamatoval, rozladěně potřepal hlavou a překročil provaz tak, aby se dostal ven z kruhu. Mračil se, oči se mu stáhly do úzké škvíry a mezi obočím se kůže nakrčila do hluboké rýhy. Přetáhl si přes hlavu košili a přes ramena si přehodil dlouhý plášť. Teprve poté otevřel dveře a vyšel na denní světlo.

Přímo přede dveřmi stála žena středního věku, nemohlo jí být více než čtyřicet. Stála zeširoka rozkročená, měla ruce v bok a zlost ve tváři. Znal ten pohled, ale už dávno pochopil, že se nemá čeho bát. Proč taky? Jeho manželka měla vždycky jenom spoustu řečí, ve skutečnosti by se ničeho neodvážila.

„Co chceš, ženská?“ vyštěkl na ni podrážděně. „Řekl jsem, že mě nemáš rušit.“

„Nemám tě rušit? Nemám tě rušit?“ Chvíli to vypadalo, že se na něj vrhne. „Já tě neruším! To si vyříd' támdle s tím chlapem,“ mávla paží někam neurčitě za sebe, kde stál jejich dům. „Vsadím se, že je to zas jeden z těch tvejch povedenejch kamarádíčků! Ale to ti říkám, Mathiasi, jestli nás ty tvý hlouposti dostanou do maléru, tak si mě nepřej,“ její hlas nabýval na síle. „Trpěla sem ti to už dost dlouho! Zabít se kvůli tobě nenechám, to tě radši vyženu! Nebo půjdu sama,“ odsekla trucovitě a trhla hlavou, aby svým slovům dodala na důrazu.

Mathias si ji měřil posměšným pohledem. „Nikdo tě tu nedrží, Bertie, klidně si jdi.“

„Ty!“ Vykročila k němu, ale včas se zarazila. „Proč bych měla odejít já? Já nejednám proti králově vůli, já sem tady doma. A když řeknu, že si pohráváš se zakázanýma silama, král mi dá za pravdu.“ Oči jí hořely nenávistí, kterou se ani nesnažila skrývat. „Až tě budou pálit na náměstí, budu stát v první řadě, abych dobře viděla!“

„Pamatuj si, že tě stáhnou s sebou, ženská bláznivá,“ odbyl ji Mathias chladně. „Ať se se mnou stane cokoli, zařídím, abys nevyhrála.“ Přetáhl si přes hlavu kápi od pláště a vydal se k domu.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.